

RENAȘTEREA

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI, GEOAGIULUI ȘI CLUJULUI

Redacția și Administrația:
CLUJ, Str. Iuliu Maniu Nr. 31

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ
Abonament: 500 Lei la an

Redactor responsabil:
Protoiereu DUMITRU ANTAL

CUPRINSUL:

Pastorală de Paști, a P. S. S. Episcopului Nicolae. O faptă măreață *Correspondent.*
Sărbarea pentru martirii din Rusia . *Rep.* Adunarea generală a Societății ort. naționale a
Sărăcia cu duhul *Pr. Ion Goron.* Femeilor Române, filiala Cluj. — Cronică.

Nr. 2333—1930 Pres.

NICOLAE

Din mila lui Dumnezeu Dreptcredinciosul Episcop al Eparhiei Vadului,
Feleacului și Clujului.

Preacucernicilor Protopopi, Cucernicilor Preoți și tuturor Dreptcredincioșilor Creștini din
reînviata Episcopie a Vadului, Feleacului și Clujului; har și pace dela Dumnezeu, Părintele
ceresc, iar dela Noi îmbrățișare în Domnul și Binecuvântarea Noastră arhipăstorească.*)

Bucurați-vă popoare și vă veseliți, astăzi ne-a
vestit Ingerul Domnului: „Hristos a înviat din morți,
dăruind lumii bucurie mare“. Stih. Învierii, gl. 2.

IUBIȚILOR MEI FII SUFLETEȘTI!

O nespusă bucurie ne cuprinde azi — în această Sfântă și mare zi — sufletele, la
minunata veste a îngerului ceresc, prin care ni se vestește învierea Fiului lui Dumnezeu.

Ziua Învierii — popoarelor bucurați-vă, răsună din mii și milioane de piepturi, —
iar glasul bisericei ne chiamă să ne luăm și noi partea din bucuria Învierii.

Cine nu știe dintre noi, iubiți creștini, că Isus Dumnezeu — a ridicat pe omul
căzut în păcate, și l-a îndrumat spre calea mântuirii, cine nu știe despre minunile ce
a făcut El petrecând — cu trupul pe pământ, cine nu s'a cutremurat, văzând cum a
înviat morții, a vindecat orbii, și a adus alinare și mângâiere tuturor sufletelor amă-
râte și năcăjite?

Dar lumea de atunci, ca și cea de azi, nu l-a cunoscut, nu l-a primit, nu l-a
prețuit și hulă și ocară a secerat după binefacerile ce le-a făcut, — până la culmea
păcatului, când l-au dat pierzării.

Iată însă, că Cel chinuit, Cel împuns cu sulița, Cel adăpat cu fiere, Cel răstignit,
cu moarte pe moarte călcând, a rușinat pe vrăjmași și a treia zi a înviat din mormânt.

Ce bucurie pentru ucenicii împrăștiați în toate părțile de frica Iudeilor, ce bucurie
pentru femeile mironosițe, cari au alergat la mormânt să se roage și să aprindă lumi-
nări, ce prilej de bucurie pentru creștinii cei buni și drești, și ce semn de groază pen-
tru cei răi și nemernici.

„Veniți deci să ne închinăm Celui ce a înviat din morți, să aducem mulțumită Celui
ce ne-a slobozit din robia iadului și ne-a dăruit viață și mare milă“. (Stih. Stihovanei, 7.)

*) Onorata preoțime este îndatorată să cetească această pastorală în biserică într'una din zilele
praznicului Învierii Domnului.

Învierea lui Hristos, a deschis o pagină nouă în istoria lumii, ea însemnează triumful luminii, al adevărului și al dreptății, asupra întunecului. Ea deschide omenirii porțile către viața cea adevărată, ea zdrobește tirania, sugrumă păcatul egoismului și face pe oameni așa cum Dumnezeu a voit să fie, după chipul și asemănarea Lui. Durere, iubiților mei fii sufletești, că se mai găesc și azi țări, cârmuite de duhul Satanei.

În apropiere de hotarele țării noastre, dincolo de Nistru, — poporul creștin al Rușilor trăește zile de groază și de prăpăd.

Bisericile sunt prefăcute în localuri de petrecere, clopotele sunt topite ca să facă din ele unelte de războiu, icoanele cele sfinte și scumpe, sunt aruncate și călcate pe picioarele netrebnicilor, soții sunt transportați în miez de noapte dela casele lor, soțiile și copiii rămași sunt ridicați și duși în altă parte a țării, — pretutindeni numai jale, lacrimi, — durerile cele mai grozave, ca pe timpurile împăraților păgâni, contra creștinilor. Lumea stă încremenită, dar nimeni nu pare a se împotrivi cu totdinadinsul răului și a intra în luptă, să facă rânduială. Cazanul Satanei fierbe, copiilor li se răpesc cu forța părinții, rămân ai nimănui, rătăcind și flămânzind pe drumuri, cununia, — taina legăturii sfinte, — e călcată în picioare, și iadul s'a coborât pe pământul, unde odinioară înfloreau pacea, mulțumirea și bunăstarea.

Un bun cunoscător al stărilor nenorocite din Rusia, scrie că tiranii bolșevici au pornit să țină prelegeri și conferințe împotriva dumnezeirii, în toate orașele mai mari. După o astfel de conferință nebunească, rostită de unul dintre cei mai vestiți comisari bolșevici, s'a urcat la tribună un modest preot, să-l combată. În atențiunea imensei mulțimi întrunită în sala de conferință, preotul smerit a spus din baierile inimii numai aceste cuvinte de temei al credinței creștine: „Fraților, Hristos a înviat!“ Întreagă sala a răspuns cu entuziasm: „Adevărat, a înviat!“ Iată deci că în sufletul mulțimilor rusești trăește, împotriva tuturor prigonirilor păgânești, sfânta credință mântuitoare în învierea lui Hristos.

Pe noi ne-a învrednicit Dumnezeu, să putem petrece în pace ziua Învierii, acolo niște tirani nelegiuți calcă în picioare tot ce a avut poporul rusesc mai sfânt: Credința în Dumnezeu, și legea este pângărită. Preoți, episcopi, popor, femei, bărbați, tineri și bătrâni sunt osândiți la moarte.

Temnițele sunt pline de nevinovați, nimenea nu mai are voie să îngenunche și să se roage, Duminicile sunt șterse și toate sărbătorile în legătură cu viața lui Hristos.

Se cade deci ca noi, la acest mare praznic, să ne rugăm pentru dânșii și să cerem cu Psalmistul: „Să se scoale Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui — și să fugă dela fața Lui cei ce îl urăsc pe Domnul.“ (Ps. LXVIII, 1.)

Să ne întoarcem cu scârbă dela cele ce se petrec acolo; și să îmbrățișem comorile sufletești, dragostea de neam și lege, cari ne-au povățuit până acum, ajulându-ne să ne strecurăm teferi prin toate primejdiile veacurilor de urgie.

Să facem ca străbunii noștri. Când pornim la lucru, cu mâna să ne facem semnul sfintei Cruci, iar cu inima și cu buzele să preamărim pe Dumnezeu. Rugăciunea noastră de seara și dimineața să fie: „Domnul este lumina mea și Mântuitorul meu, de cine mă voiu teme? Domnul este păzitorul vieții mele, de cine mă voiu înfricoșa?“ (Ps. XXVI. 1-2.)

Să plivim ogorul de buruiana rea din holda noastră românească, îndată ce s'ar ivi amenințând să ne știrbească frumseța și curățenia ei.

Spinii și pălămida n'au ce căuta în țarinile noastre, otrava învățăturilor rătăcite să nu învenineze sufletele noastre.

Iertarea să fie cununa, cu care să ne împodobim viața, ziua învierii, să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi; să iertăm chiar dușmanilor noștri, asupritorii de ieri, și să ne înarmăm cu bunăstarea, cu nădejdea și credința, care ne leagă de glia stropită cu sângele și lacrimile eroilor noștri și să sporim moștenirea ce am cucerit-o cu jertfa atâtor vieți tinere.

Sunt 10 ani trecuți, decând ni s'a făcut dreptatea, după care moșii și strămoșii noștri au oftat înzadar. Suntem stăpâni pe țara noastră, deci să înmulțim talantul și să nu îl îngropăm în pământ.

Fiii și fiucele noastre au toată puțința de a crește în școli, în frica Domnului, de a ajunge la slujbe înalte, de a îmbrățișa negoțul și meseriile, pe cari le-am nescotit până acum în p. țara noastră. Orașele gem și azi de cei de alte neamuri și țărani noștri sunt și azi tributarii lor. Noi le dăm puțința să se așeze și întărească în orașe — și nu vrem să înțelegem, că fără carte, fără negoț, fără meserii, vom rămânea multă vreme în robia economică și socială, care e tot așa de grea ca și robia trupească, — iobăgia de odinioară.

„Să ne curățim simțirile și să vedem pe Hristos strălucind cu neapropiata lumină a Învierii“ (Canonul Învierii), așa glăsuște azi biserica.

Ce bucurie ar simți sufletul meu de părinte, dacă credincioșii mei și ai bisericii mele, ar fi așteptat această mare și sfântă zi, împăcați cu Dumnezeu și cu deaproapele lor și ar ieși azi la ziua Învierii Domnului din sfintele locașuri primeniți la inimă și curați la cugete, întăriți în lege și în Domnul, de a face binele și a fugi de păcat!

„Doamne miluește-mă și vindecă sufletul meu, că am greșit Ție“, să fie semnul pocăinței și al îndreptării, căci numai așa vom înțelege taina Învierii Domnului, acest izvor nesecat de bucurie și de mângâiere în grijile și neajunsurile ce ne împresoară.

Să privim, cum învie de-odată cu praznicul Învierii, firea cu toate bogățiile și podoabele ei; dar aceste bogății și podoabe ies la iveală, numai dacă au și binecuvântarea lui Dumnezeu, cu raze de soare și cu picuri de ploaie și muncă statornică.

Și învierea noastră va urma tot numai cu binecuvântarea Domnului cu raze de lumină și căldură, cu muncă stăruitoare și cu credință izbânditoare, împreunându-ne cu Hristos, rugându-L să ne fie în ajutor, să nu se depărteze dela noi, să ne însoțească în toate potecele vieții noastre.

Munciți deci și rugați-vă, îndrăgiți pământul care dă roade îmbelșugate și grijiți ca să nu treacă în mâinile streinului, pentru că țara este a aceluia în mâinile căruia este și pământul. Dar să nu vă lăsați copleșiți cu totul de grija cea lumească, ci să ridicați ochii și spre cerul împodobit al patriei noastre desrobite, înălțând zi de zi, ceas de ceas rugăciune ferbinte la Dumnezeul milostivirii, să verse duhul iubirii și al dreptății asupra tuturor cărmuitorilor acestei țări și asupra tuturor cetățenilor ei, înlăturând vrajba și zavistia ucigătoare de suflete.

Dumnezeu, care a îngăduit Fiului Său învierea cea de a treia zi, a lăsat ca un rezultat asemănător să învie și firea, să învie și sufletul omenesc.

Și în fiecare an, odată cu primăvara, care vine peste firea cea fără de simțire, vine și învierea pentru omul înzestrat cu cuget și simțiri creștinești.

„Hristos a înviat!“ — „Adevărat a înviat!“ răsună azi din mii de piepturi creștinești, — și în toate a pătruns razele izbăvitoare ale Învierii.

Învierea să alunge, iubitorilor, din sufletele noastre toată îndoiala, toată necredința și toată amorțala.

Vom ruga deci „pe Cela ce s'a născut din Fecioară și restignire a răbdat, carele cu moartea a prădat moartea, și înviere a arătat, să nu treacă cu vederea, pe cei ce i-a zidit cu mâna Sa, și cu iubirea Sa de oameni, neîncetat să-i lumineze și în veci să-i mărturisească.“ (Trop. născ. gl. 8.)

Dorindu-Vă dela Tatăl cel ceresc tot binele, și chemând darul de sus asupra Voastră, — sunt și rămân al Vostru de tot binele voitor.

Cluj, la ziua Învierii Domnului anul 1930.

Cu binecuvântare Arhierească

NICOLAE

Sărbarea pentru martirii din Rusia.

Din îndemnul P. Sf. Sale Episcopului nostru *Nicolae*, pentru Dumineca V-a din Postul mare, s'au orânduit și s'au săvârșit în întreg cuprinsul Eparhiei servicii religioase cu rugăciuni speciale, predici ocazionale și moțiuni de protestare, pentru a veni în ajutorul și mângâierea martirilor credinței din Rusia bolșevizată. Astfel s'a făcut și la Cluj un asemenea serviciu divin împreună cu rugăciuni speciale, predică și moțiune de protest împotriva urgiei nebune a tiranilor bolșevici și pentru venirea în ajutor a credincioșilor de aceeaș lege cu noi. Sărbarea s'a desfășurat demn și spre mulțumirea și împăcarea sufletească a credincioșilor care au participat la ea.

S'a oficiat mai întâi sf. Liturghie de preoții rev. ep. *D. Antal*, protop. *N. Vasiu* și protod. *Dr. I. Vască*. Răspunsurile au fost date de corul stud. teol., sub conducerea prof. *Dr. V. Petrașcu*. La locurile potrivite au fost intercalate rugăciunile speciale atât pentru odihna celor căzuți jertfă pe altarul credinței, cât și pentru izbăvirea din suferințe a celor vii, care gem azi sub urgia regimului bolșevic.

După sf. Liturghie dl *Dr. I. Vască*, decanul Academiei teologice a rostit predica festivă, care a impresionat adânc pe cei prezenți. Iar ca încheiere dl protop. *Vasiu*, după ce a citit pastorală P. Sf. S. Episcopului, a făcut apel la credincioșii prezenți să aproabe următoarea moțiune propusă de dl *Dr. I. Vască*:

„În numele lui Dumnezeu, Tatăl nostru cel Ceresc, Atotțiitorul și Făcătorul Cerului și al Pământului, al tuturor celor văzute și nevăzute.

În numele Fiului Său, Domnul nostru Isus Hristos, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, — Noi, Românii creștini ortodocși din Cluj, capitala Ardealului, pământ al României întregite, întruniți azi, 6 Aprilie 1930, la serviciul divin, în *Biserica Ortodoxă*, la chemarea P. Sf. Sale Episcopului nostru *Nicolae*, după ce am ascultat sf. Liturghie și rugăciunile săvârșite, **ridicăm glas de protest** contra urgiei păgâne ce s'a deslănțuit la granițele

Țării noastre, care se manifestă prin dărâmări și închideri de biserici, prin persecuții și ucideri de Episcopi, preoți și credincioși ce-și mărturisesc credința lor în Dumnezeu.

Dreptul de a se închina lui Dumnezeu, este un drept firesc al fiecărui om, drept câștigat de Biserica creștină pentru fiii săi prin învățătura iubirii și a jertfei fiecăruia.

Încercarea tiranilor ruși de a desființa Biserica creștină, o considerăm ca un atentat în contra omenirii civilizate, pentru că dacă ar reuși ar înceta să curgă în arșița sufletească a zilelor tulburi de astăzi izvorul curat și puternic al credinței lui Hristos.

De aceea cu lacrimi în ochi rugăm pe Dumnezeu să oprească nebuna încercare, izbăvind de cei răi pe frații noștri de aceeaș lege. Iar acestor frați ruși le transmitem îmbrățișarea noastră creștinească, îmbărbătare la suferințele pentru mărirea lui Dumnezeu și rugarea să pomenească și numele noastre când vor fi în împărăția Cerului, încununați cu cununa martirilor pentru credința în Dumnezeu și Fiul Său Isus Hristos și în sfânta noastră Biserică creștină a Răsăritului.“ — Amin.

Credincioșii au primit cu vii aclamații moțiunea propusă și într'o atmosferă înălțătoare sărbarea a luat sfârșit. S'a renunțat la ideea de a face procesie zgomotoasă pe străzile principale ale orașului. Prea sunt la ordinea zilei asemenea manifestații. Aspectul și caracterul sărbării s'a menținut în felul cum s'a desfășurat la înălțimea cuvenită.

Aceeaș moțiune a fost prezentată de dl *Dr. I. Vască* și la Societatea Ortodoxă-Națională a Femeilor Române, care își ținea chiar atunci adunarea generală și a fost aprobată și primită cu aceeaș însuflețire. Din parte-ne dorim ca neînsemnatul nostru obol pentru acești martiri ai cauzei creștine, să-și deie din plin roadele sale binecuvântate.

Rep.

La LIBRĂRIA EPARHIALĂ din Cluj se află de vânzare ORNATE BISERICESTI (felon, patrafir, brâu, mânecuțe) în culori bordo și albastre, confecționate ineseptionabil, din stofă fină cu broderii aurite (spic de grâu și flori), cu prețul dela 6500—8500 Lei.

Moartea Patriarchului

Dimitrie al Sârbiei.

În ziua de 6 Aprilie a. c., s'a stins în Belgrad Sanc. Sa Patriarchul Dimitrie al bisericii ortodoxe sârbești, în frumoasa vârstă de 84 ani. După datină, a fost așezat pe catafalca în biserica catedrală din Belgrad, până în ziua înmormântării ce se va face în Mănăstirea Racovița, nu departe de capitală. Dorința marelui defunct a fost, ca sicriul să-i fie simplu de lemn, iar la mormânt să i se pună numai o cruce de piatră obișnuită, ca ori căruia muritor.

Patriarchul Dimitrie Pavlovici s'a născut în 1845 din părinți săraci, în orașul sârbesc Pozarevaț. El și-a făcut studiile în Belgrad și la 1870 a fost hirotonisit preot. La 1884 a fost numit episcop al Nișului. El renunță curând la această demnitate, ca să plece la Paris, unde a studiat filosofia. În 1905 a fost ales mitropolit al Sârbiei. După războiul mondial și, în urma reînființării patriarhatului istoric sârb, a fost ales cu unanimitate Patriarch al Sârbilor.

El s'a ocupat și de literatură și a scris mai multe tratate filosofice și istorice.

În 12 Aprilie s'au întrunit toți episcopii din Iugoslavia în catedrala din Belgrad, spre a alege pe noul Patriarch.

NOUA LEGE

Sărăcia cu duhul.

„Fericiți cei săraci cu duhul,
că a lor este împărăția cerurilor.”
(Matei 5, 3.)

Sărăcie — bogăție; două noțiuni, cari au devenit, încă din timpuri preistorice, cei mai importanți factori din viața omenească; doi poli, între cari furnicarul omenesc se sbate cu desperare. Cu groază, oamenii caută să se scape din ghiarele celei dintâi și declară sfinte ori ce mijloace, cari îi ajută la câștigarea celeilalte. În mâna Satanei râvna după bogăție este cea mai temută armă: din pricina ei s'au omorât oameni, s'au purtat războaie, s'au exterminat popoare și a devenit omul cel mai cumplit dușman al fratelui său. Ca a tigru-lui, pe care l-a deșteptat foamea din culcușul lui ascuns în umbra pădurilor tainice,

ochii oamenilor caută cu înfrigurare împrejur după pradă.

Ci Mântuitorul a zis: fericiți sunt cei săraci!

Cetiți cărțile lui Dickens și a lui Maxim Gorky, cercetați mahalalele orașelor și colibe delă marginea satelor, ca să vă convingeți ce va să zică sărăcia. Fantazia omenescă a inventat grozave chinuri, pe cari le-a localizat în iad, ca vecinică pedeapsă a lăcomiei, se pare însă, că aceste imagini au fost culese toate din viața acelor desmoșteniți de soarte, cari își tânjesc viața în mizerie. Trupuri murdare și bolnave, acoperite cu zdremțe rupte și decolorate, purtând în ele un suflet murdar și bolnav; cadavre vii, căzute pe câmpul de luptă a existenței.

La aceștia să se fi gândit Isus, când a roștit prima fericire?

În rândul întâiu la aceștia. Căci în mijlocul acestor desmoșteniți de soarte, în mijlocul săracilor și a păcătoșilor se simțea El bine; din rândurile acestora se recrutau miile, cari îl ascultau cu sfințenie și îl urmau în locuri pustii, pe ei îi iubea, fiindcă ei, singuri, erau vrednici de compătimire. Acestor invalizi pentru lupta existenței, le propovăduia El zicând: „oamenii se îmbulzesc după comori lumești; în îmbulzeala aceasta voi ați fost înlăturați, striviți, dați la o parte, călcați în picioare, lăsați în urmă. Dar nu desnădăjduiți. Eu am venit să vă descoper o nouă comoară, mai mare decât toate comorile lumii acesteia la un loc. Din comoara aceasta veți putea lua toți cât veți voi și va mai prisosi, după cum au prisosit douăsprezece coșuri de fărâmaturi din cele cinci pâni și doi pești, cu cari am săturat 7000 dintre voi. Sunteți săraci? Întindeți mâna și cereți; eu voiu dărui fiecăruia dintre voi o pungă fermecată, cum era aceea din basmele buniciei, dăruită de Sf. Vineri eroului plecat la drum lung, pentru a săvârși o faptă vitejească. Trei bani sunt în pungă, dar ori cât veți cheltui, ei vor rămânea vecinic în posesiunea voastră. Căci acești bani nu sunt bani de rând. Nu prea sunt cunoscuți la schimbătorii din pridvorul templului; nici în falnica împărăție romană, nici în depărtatele Indii, nici în bogatul Egipt; la început veți avea năcaz cu schimbul; veți fi declarați

înșelători, duși în fața judecătorilor și condamnați; dar veni-va vremea, când lumea întreagă va recunoaște puterea lor de cumpărare. Acești bani nu poartă chipul nici unui domnitor și numirea lor e neobicinuită: *credință, iubire, nădejde*. — Fericiți sunteți voi, săracilor!”

Evangelistul Luca, — care a pus pe hârtie învățăturile lui Isus pentru un Roman, crescut în mentalitatea filozofiei grecești și în orgoliul Romei a toate stăpânitoare, — n'a îndrăznit să adauge și cuvântul „cu duhul”. Ce ar fi zis prea puternicul Teofil? — „Idioții cu idioții” — și ar fi aruncat cât colo scrisoarea cucernicului Luca.

În mintea lui Teofil și în mintea atâtor urmași în mentalitatea critică și trufășe a lui, „sărăcia cu duhul” însemna prostie, mărginire, idioție.

Acestora să fi făgăduit Isus împărăția ceriurilor?

Desigur, nici ei nu erau streini de cercul Lui de preocupare. Și pe seama lor avea un cuvânt de mângâiere, un gest de compătimire și adeseori le-a dăruit sănătate.

Dar nu ei sunt „săracii cu duhul”.

„Sărac cu duhul” este vameșul din parabolă, conștiu de păcătoșenia sa și dornic de îndreptare. Cel umilit. „Sărac cu duhul” este Zacheu, care în nemărginita lui fericire, că a putut să cinstească pe Învățătorul în locuința lui păcătoasă, a exclamat: „Jumătate din averea mea dau săracilor și de am năpăstuit vre-odată pe cineva, întorc împătrat”. Cel muncit de grija mântuirii sufletului.

Dar acest Zacheu a ajuns numai la jumătatea drumului mântuirii, de aceea făgăduiește jumătate din averea lui. Când va fi ajuns la capătul drumului, atunci o va da întreagă. Sărac cu duhul, simțind golătețea sufletului său, care îngheață de vântul aspru al egoizmului, ce nu va da, ca să poată agonisi o haină cum se cade pe seama acestui suflet?

Dar explicațiunea întreagă a celei dintâi fericiri ne-o dă Mântuitorul, când rostește următoarea parabolă: „Asemenea este împărăția ceriurilor comoarei ascunse în țarină, pe care aflându-o omul o au ascuns și de bucuria ei se duce și toate câte are le vinde și cumpără țarina aceea. Iarăși,

asemenea este împărăția ceriurilor omului neguțator, celui ce căuta mărgăritar bun. Carele aflând un mărgăritar de mult preț, mergând au vândut toate câte au avut și l-au cumpărat.” Sărac cu duhul este cel în stare să deie *totul* pentru dobândirea împărăției lui Dumnezeu.

Întocmai cum corăbierul în luptă cu furtuna, în momentul, când își vede amenințată viața, aruncă toate peste bord spre a ușura sarcina corabiei, și a o face mai capabilă de rezistență, — omul dornic de a moșteni împărăția lui Dumnezeu, va trebui să scoată din sufletul său toate comorile, — părute, — ascunse acolo. Astfel va deveni sărac cu duhul.

Contemporanii lui Isus aveau destule astfel de comori. Credința lor falsă despre Mesia, nenumăratele lor reguli de curățenie și de jertfă, orgoliul lor național, ura și disprețul ce-l manifestau față de alte popoare, departe de a le asigura o viață fericită, îi făcea să simtă mai crunte loviturile, ce le aplicău dușmanii lor. — Dar n'au putut deveni săraci cu duhul.

În drum spre Damasc, Saul, cel crescut la școala lui Gamaliel, râvnitor în legea strămoșească, le-a lăpădat pe toate, devenind sufletește sărac, cași plugarul și neguțatorul din parabolă, cari și-au vândut toate spre a putea cumpăra comoara descoperită de ei. Atunci e bine plăcut lui Dumnezeu să descopere într'ânsul pe fiul său și ajuns în posesiunea acestui singur, dar neprețuit bun, a devenit apostolul neamurilor, dăruind cu mână largă din comoara lui unei lumi întregi și tot mai prisosându-i.

Cei 12, primii ucenici și primii apostoli ai Mântuitorului, au fost aleși dintre modeștii pescari de pe lacul Genesareth. Întreaga lor comoară era o luntre veche și un năvod cârpit. Sufletul lor era legat doar de stelele ce-i călăuzeau în largul mării, de vre-o melodie bătrână, pe care o cântau în legănatul valurilor, de iubirea Aceluia, care trimitea pești în năvodul lor. Săraci cu punga și cu duhul, la cel dintâiu cuvânt l-au urmat pe Acela, care i-a făcut vânători de oameni și cetățenii împărăției făgăduite.

Unora ca acestora este gătită împărăția lui Dumnezeu.

Conform unei legi instinctive, tainice, omul tinde să-și agonisească cele necesare existenței și abuzând de legea firii, devine robul râvnei după bogăție. Fericit acela, care simțindu-se sărac de bunuri spirituale, va râvni cu tot dinadinsul să-și îmbogățească sufletul.

În mâna Satanei, râvna după bogățiile materiale, este cea mai puternică armă de pierzanie; — în mâna Mântuitorului, râvna după bogăția duhului, este arma cu ajutorul căreia va întemeia împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

De aceea și-a început propovăduirea zicând: „Feriți cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor.“ — Ei au doar în suflet o neprețuită comoară, care suportă ori ce risipă de fapte mărețe: *credința, nădejdea și iubirea.*

Pr. Ion Goron.

O faptă măreață.

Octogenarul paroh al Sângeorgiului de Mureș, Nicolae Motora, care a servit cu credință timp de 60 de ani la altarul Domnului, a ținut să încununeze opera vieții sale laborioase prin o faptă, care iese din comun și poate servi de înalt îndemn tuturor, cari țin la strămoșeasca instituțiune, ocrotitoare a neamului în valuri și primejdii: sfânta noastră biserică dreptnăritoare.

În Dumineca a treia din paresimi, la 23 Martie 1930, în fața protopopului-paroh Ștefan Rusu și a membrilor consiliului parohial a depus suma de *unasutămii (100,000) Lei cu destinația de a se cumpăra un clopot pentru măreața biserică parohială, ce se construiește în Târgu-Mureș.*

Din turnul monumentalei clădiri, ridicată cu concursul oamenilor de inimă întru amintirea eliberării noastre din robie și a întregirii hotarelor, glasul de aramă al acestui clopot va vesti departe în timp generațiilor viitoare, căldura curată a sufletului de moș, originar din Câmpenii eroului Avram Iancu, — care nu și-a uitat nici odată de datorințele sale de Român și ortodox, și în vremurile de restriște ca paroh al Sohodolului a știut să înfrunte cu resemnare și credință persecuțiile și incar-

cerările regimului de tirănie pentru cuvintele sale deschise și ținuta bărbătească.

Vrednicia sa nu s'a desmințit nici în apusul senin al unei vieți dedicată bisericii.

Credincioșii noștri au pildă grăitoare și un frumos îndemn pentru a-l urma.

Din parte-ne zicem: *să fie bine primită aceasta jertfă curată, care pentru mulți Români de aici poate fi un „memento“ și o mustrare totodată.*

Corespondent.

Adunarea generală

a Soc. Ortodoxe Naționale a Femeilor Române, filiala Cluj.

Duminecă, 6 Aprilie, la ora 11 s'a ținut în Sala Primăriei, adunarea generală a Soc. ortodoxe. P. S. Sa episcopul nostru reținut în casă de o mică indispoziție, a fost reprezentat de P. On. prot. Dr. *Seb. Stanca*, cons. eparhial, care în cuvinte frumoase a tălmăcit arhierestile binecuvântări și a omagiat activitatea desfășurată de Societate.

D-na prezidentă *Zina Gh. Moroianu*, a făcut darea de seamă despre bogata activitate a societății în cursul anului trecut, rezumată în o serie de conferințe, șezători, distribuire de premii elevilor distinși la studiul religiei, organizarea balului copiilor, bazar, concerte, vânzare de măștișoare etc.

Di prof. *I. Oțoiu*, casierul societății a făcut o dare de seamă despre încasările și plățile făcute, cât și starea averii societății. Avera bănească a filialei Cluj, cu sfârșitul anului 1930 se va ridica la suma rotundă de un milion de Lei. Comisiunea de verificare, examinând actele prezentate a propus și adunarea generală a dat descărcare comitetului. S'a primit propunerea d-nei *Elena Popescu-Veitești* de a fi înscris și tineretul școlar ca „membrii aspiranți“ după ce comitetul va cere avizul Ministerului Instrucțiunii. La propunerea prof. Dr. *I. Vască* s'a votat unanim o moțiune de protest contra persecuțiilor religioase din Rusia.

Adunarea generală s'a încheiat după ce d-na prezidentă a mulțumit tuturor pentru sprijinul dat, promițând că în viitor comitetul se va strădui să desfășoare o activitate tot atât de mulțumitoare.

CRONICA

Predică în biserica catedrală din Cluj. În 18 Aprilie, (Vinerea Paștilor), va predica C. S. protodiaconul Dr. I. Vască, iar în 21 Aprilie, (a doua zi de Paști), P. C. S. Prot. Gh. Oprean, misionar eparh.

O donație și jertfă mult grăitoare. Preoții noștri din parohia Avram Iancu (Vi-dra-de-sus) ne scriu, că vrednicul lor credincios *Pogan Petru lui Ticu*, plecat în America încă dinainte de războiul mondial, din sentimente de pilduitoare recunoștință și alipire către Biserica sa strămoșească, nu numai c'a dăruit și trimis de curând pe seama acestei biserici 2 clopote în greutate de 760 și 360 kgr. și în preț de peste 300.000 Lei, vărsate și prevăzute cu inscripția necesară chiar acolo în America, dar printr'o nouă scrisoare s'a angajat să trimită și al 3-lea clopot, și ce e și mai frumos, să adune cu zor fondurile necesare clădirii unei biserici noi și impozante în satul său natal Avram Iancu. — P. Sf. Sa Episcopul nostru Nicolae, adânc impresionat de frumoasa jertfă și strădanie a acestui moț și creștin adevărat, îi transmite neobositului ostaș al lui Hristos binecuvântarea Arhierescă și dorința de a-și vedea cât mai curând mărețul lăcaș și de a auzi cu urechile sale sonorul și evlaviosul glas de chemare al clopotelor, pentru cari ostenește cu vrednicie, chiar și peste îndepărtatele mări și țări!

Școală superioară de muzică religioasă. Ministerul instrucțiunii și al cultelor a prezentat camerei un proiect de lege în legătură cu înființarea unei școli superioare de muzică religioasă. Proiectul de lege recunoaște Academia de muzică religioasă, existentă pe lângă patriarhia din București, ca institut de învățământ special superior. Scopul Academiei va fi: a cultiva toate ramurile muzicii religioase din punct de vedere artistic și științific, pregătind elementele muzicale necesare învățământu-

lui: profesori de muzică pentru seminare și școli normale, profesori pentru școlile de cântăreți, cântăreți pentru bisericile catedrale și dirijori de coruri bisericesti etc., după un curs de patru ani. Membrii corpului didactic al Academiei de muzică religioasă au aceleași titluri și drepturi ca și profesorii conservatorului de muzică și artă dramatică din București. Pentru înscrierea candidaților la Academia de muzică religioasă, spre a deveni profesori în seminare și școli normale, se cere certificatul de absolvire a liceului, a seminarului teologic, sau a școlii normale. Pentru înscrierea celorlalți candidați se cere cel puțin cursul inferior secundar, sau diploma de absolvire a unei școli de cântăreți.

Un Registrator-Archivar, care cunoaște sistemul de înregistrare dela episcopii ardelene, caută *Archiepiscopia Bucureștilor*. Funcțiunea este în grad de șef de birou cl. I, cu leafă lunară de circa Lei 9500.—. Doritorii de a ocupa acest post să se adreseze direct la Archiepiscopia Bucureștilor, sau la redacția noastră.

Cârciumele și alcoolismul pe sate. În parohia noastră *Călățele* am aflat dure-roasa informație că pe teritoriul ei funcționează 11 (unsprezece) cârcime la 1100 locuitori, unde după lege ar trebui să fie maximum trei. Trei din ele sunt și restaurante ca să poată sta deschise și în Dumineci și sărbători. Cele mai noi, trei, au obținut brevete pe căi lăturalnice și fără avizul prealabil al consiliului comunal, al medicului și al jandarmeriei. În aceste cârcime s'a făcut calcul că se bea anual vreo 8 milioane de Lei, câștigați în bună parte la fabrica de cherestea de acolo, tot atâți bani cari sunt luați din gura pruncilor și a mamelor și dați diavolului pentru ruina sănătății trupești și sufletești. În parohia *Finciu*, unul Vlaic Mitruț, tot pe căi lăturalnice a obținut un al doilea brevet de cârcimă pe lângă cea comunală, cu toată împotrivirea consiliului comunal, a preotului și a medicului.